ISSN 0132-4462.
№ 10 2008
ЖОВТЕНЬ

перець

Валерій ЧМИРЬОВ (за іронізмом Миколи Левицького)

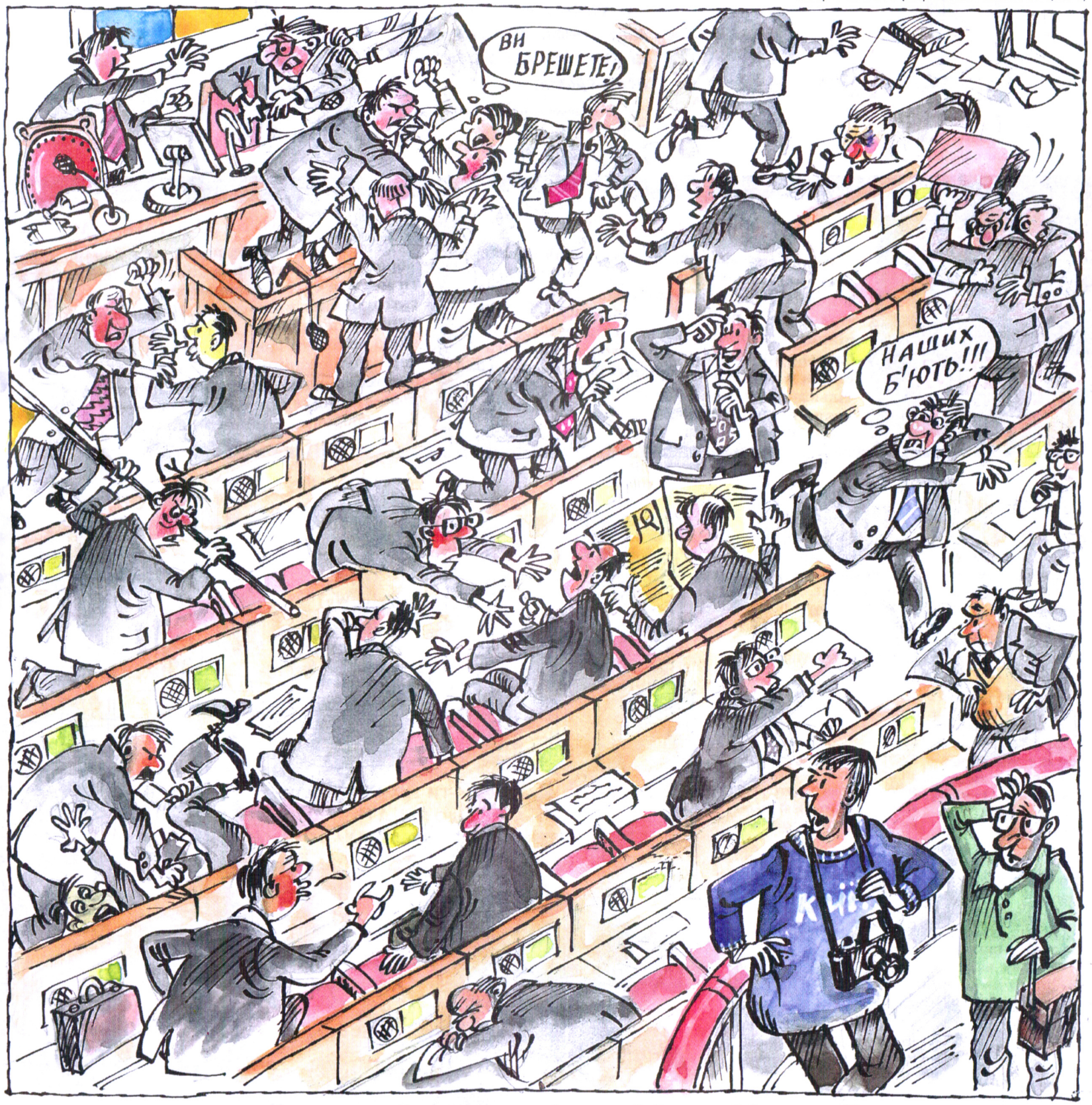

— Кажуть, що цей парламент не дієздатний. Зате який боєздатний!

Василь ФЛЬОРКО

ДУМКИ ВГОЛОС

● *Сімейні сцени потребують мінімум декорації.*

● *Із винаходом годинника почалось спізнення на роботу.*

Василь МОМОТЮК.
с. Росошани Чернівецької області.

● *Дали вам свободу слова – от і мовчіть.*

● *Чоловік має бути мовчазним. Щоб жінці було про що з ним поговорити.*

Олександр ПЕРЛЮК.
м. Кіровоград.

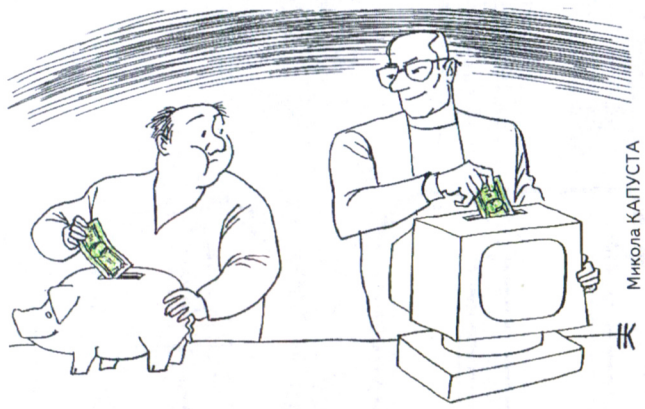

Микола КАПУСТА

Володимир АДАМОВИЧ

Інформаційне Агентство Перця

А ДЕ Ж СТАВИТИ?

Кияни скаржаться, що автомобілісти ставлять свої машини у дворах, на дитячих майданчиках, газонах, тротуарах... «А де ж їх ставити?» — розводять руками водії. За офіційними даними в Києві вже зареєстровано близько мільйона авто. А сучасні паркінги і стоянки майже не з'являються. Більше того, тільки за останні п'ять років у місті було віддано під різні забудови майже 20 автостоянок.

І НЕ БУДЕ ПРОБЛЕМ

Дешеве проводове радіо, яке в народі називали «брехунцем» було в кожній оселі. Останнім часом його мережа суттєво скорочувалася, що викликало багато нарікань у населення. Нещодавно «Укртелеком» вирішив підвищити плату за користування радіоточкою до шести гривень. Для багатьох селян, пенсіонерів нові розцінки виявилися не під силу і чимало з них тепер відмовляються від цієї послуги... Невдовзі може так статися, що проводове радіо взагалі зникне. Хоча про його важливість знають усі.

Із студентського гумору

ОЛЕГОКЛАЗ

— Завтра екзамен з біології, а в голову нічого не лізе... — обхопив я голову руками.

— Не бійся,— заспокоїв мене старшокурсник, з яким ми жили в одній кімнаті. — Головне бубони щось дуже розумне. Наприклад: олегоклаз — мінерал алюмосилікат натрію і кальцію із групи польових шпатів плагіклазів, є ізоморфною сумішшю, що складається на тридцять процентів з альбіта.

— А це що?

— Не знаю, але дуже допомагає.

Всю ніч я зубрив про алюмосилікат. Прийшов на екзамен, витягнув білет, виходжу відповідати:

— «Вид гризунів: бурундуки і ховрахи».

— Цікаве питання, — кивнув головою викладач.

— Бурундуки і ховрахи — вид гризунів,— бадьоро почав я. — Живуть переважно там, де є олегоклаз — мінерал алюмосилікат натрію і кальцію із групи польових шпатів плагіклазів і т. д.

У доцента окуляри полізли на лоба.

— А як живе, наприклад, бурундук?

— Активний вдень,— кажу,— особливо коли зустрічає біля своєї нірки олегоклаз — мінерал алюмосилікат натрію і кальцію із групи польових шпатів плагіклазів і т. д.

Доцент підвівся і нервово заходив переді мною.

— А яка характерна поза ховраха? — захрипів він.

— Якщо ховрашок впирається животиком в олегоклаз — мінерал алюмосилікат натрію...

— Досить! — застогнав викладач, написав у заліковці «відмінно» і майже виштовхав мене з аудиторії.

Сергій ВОДОЛАЖКО.

Олексій КОХАН

Анатолій ВАСИЛЕНКО

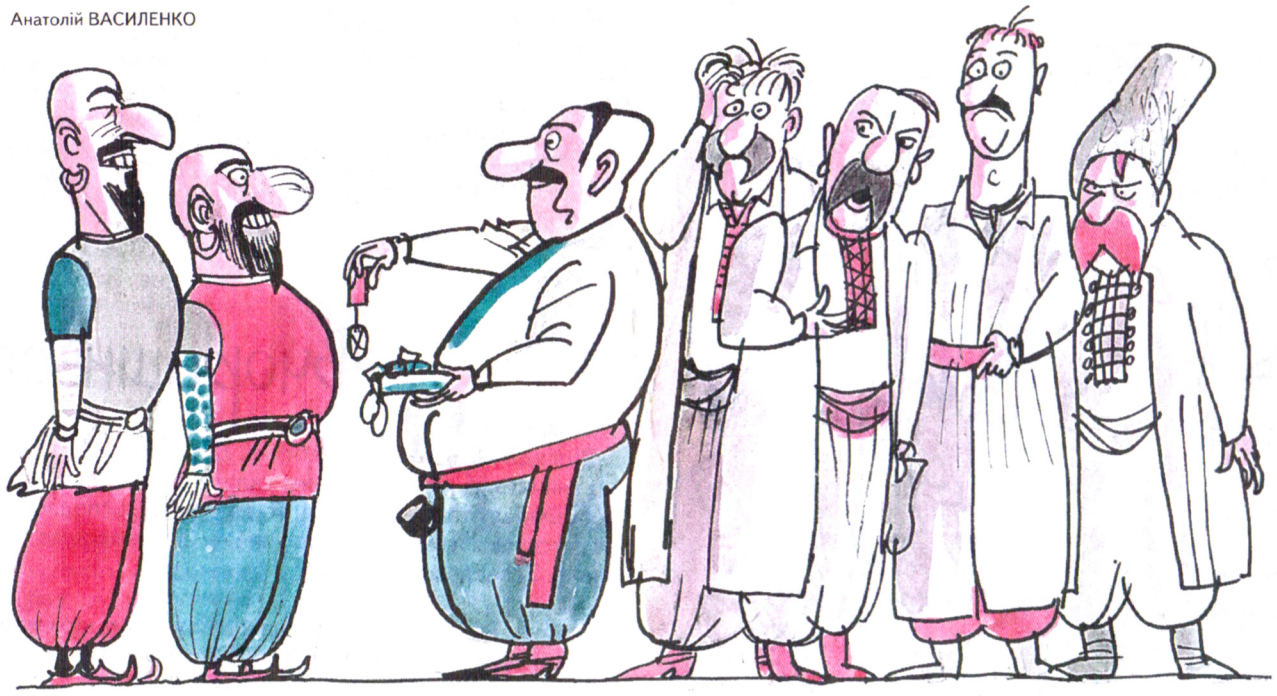

— А чого це він воріженьків нагороджує?
— Мабуть, щоб не були його ворогами!

ЗЛІПИЛИ!

Вареник із картоплею і грибами вагою майже 100 кілограмів зліпили кухарі під час фестивалю з нагоди 85-ої річниці з дня заснування Бородянського району що на Київщині. Це диво буде занесено до «Книги рекордів України». Якщо хтось не зліпить більшого. Бо фестивалів у нас нині багато, а любителів вареників ніколи не бракувало і не бракує.

І ЦЕ У НАС?

Ми із задоволенням читаємо у пресі повідомлення про те, що той чи інший наш співвітчизник дожив до ста, а то й більше років. Але є й сумні новини: середній вік жителів Черкащини сьогодні становить 41,3 роки, і це не найостанніший показник у країні. Причин низької тривалості життя багато: це і рівень соціальних умов життя і незадовільна якість медичного обслуговування. Нинішнього року на медицину з обласного бюджету виділено 669 мільйонів гривень. А потрібно удвічі більше. Середня зарплата черкаських лікарів — 1300 грн. на місяць.

НОВІ ПРИКАЗКИ

Що маємо, те й пропиваємо.

●

Лінивого кота і миші не поважають.

●

У кожного свої майдани незалежності.

●

Не так страшна хвороба, як її лікування.

●

Скільки вербу не тряси — груші не посиплються.

●

Коліс багато, та віжки одні.

●

Засох би народ, якби не город.

●

Паркан новий, та дошки старі.

Валентин ШУЛЬГА.
м. Київ.

Валерій ЧМИРЬОВ (тема Леоніда Телятникова)

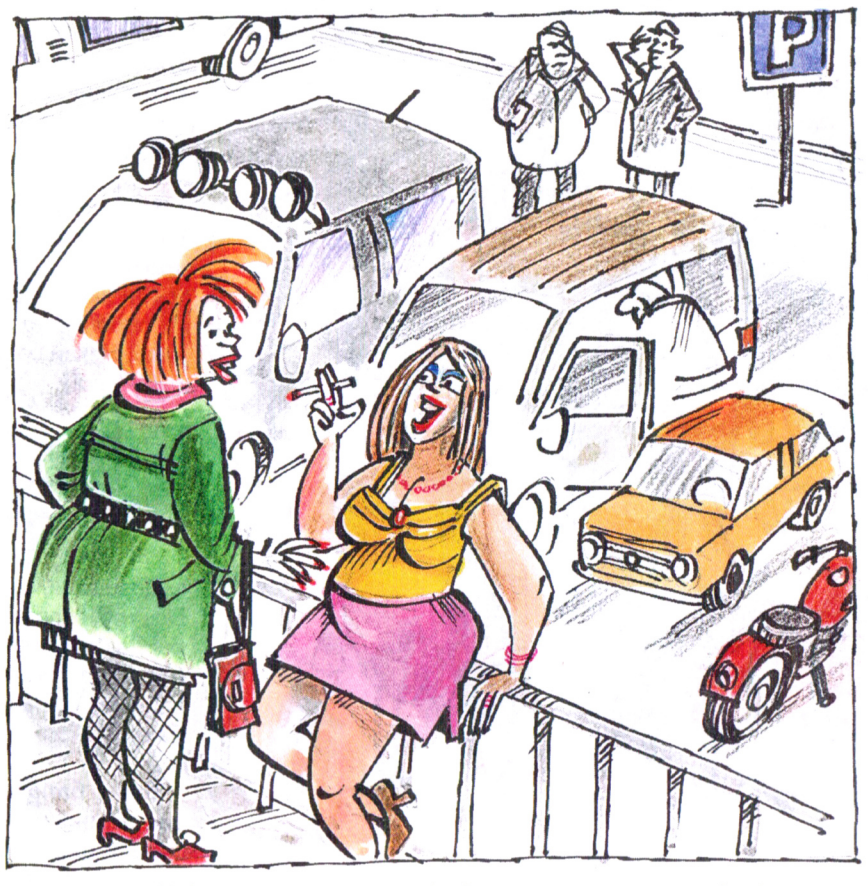

— Усі мужчини однакові, тільки доходи у них різні.

Петро РЕБРО

ТОЧНИЙ ДІАГНОЗ

Гриць аж виє від розпуки:
— Жив з наукою я в лад —
Не захоплювався цукром,
Не смоктав я шоколад.

Фруктами не об'їдався,
Всіх дотримувавсь дієт...
Звідки ж він у мене взявся,
Цей проклятий діабет?

Кум Іван відклав рубанок
І сказав без зайвих слів:
— Від солодких обіцянок
Наших лідерів-вождів!

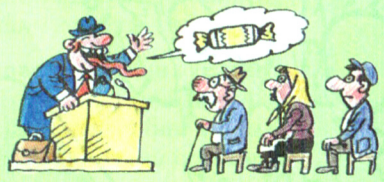

У МАГАЗИНІ

Входить дядько в магазин.
Продавщиця не дрімає:
— Що хотів громадянин?
— Те, чого у вас немає.

Продавщиця: — Все в нас є!
І горілка, і шампанське,
Шоколад і монпанс'є,
І усе американське.

Ананаси і хурма,
І банани, й апельсини...
— Але совісті нема!
— Хто сказав це?
— Ваші ціни!

ПОМИЛКА ЛІКАРЯ

Коло плоту, коло тину
Якось здибались баби.
— Свахо, що з твоїм Мартином?
Кажуть, він упав з верби?

— Випив зайве на весіллі...
— Ну і що ж? Він буде жить?
— В нього руки й ноги цілі,
Тільки він весь час лежить.

— А що каже медицина?
— В нього вчора лікар був.
Він говорить, що в Мартина
Щось із мозком — струс чи зсув.

Засміялась баба Ліда:
— Та не треба лити сліз:
Якби мозок був у діда.
На вербу б він не поліз!

ТЕСТ НА ГЛУЗД

Миколу дні і ночі мучить сумнів,
Спокою не дають йому думки:
Як визначити — чоловік розумний,
Чи, може, як говорять, навпаки?

А сват йому: — Не переймайся всує.
Твої задачки зовсім не складні:
Ти запитай, за кого голосує,
І будеш знати — дурень він чи ні!

м. Запоріжжя.

Валерій МОГИЛЬНИЙ

ІРОНІЗМИ

✔ *Програма всіх партій: нагодувати народ обіцянками.*

✔ *Двері завжди відчинено перед тими, хто засидівся в гостях.*

✔ *Принцип рівноправ'я: погано – так усім!*

✔ *Холод у подружніх стосунках , буває, починається з порожнього холодильника.*

Юрій РИБНИКОВ.
м. Полтава.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Я теж дбаю про ваших дітей, про їх майбутнє, дорогенькі! Виростуть — зможуть тут ось піти в ресторан, чи розважальний центр, які я збудую!

НАША ІСТОРІЯ

Як відомо, у тридяті роки більшість українських письменників-сатириків було репресовано і розстріляно, а наш журнал у 1934 році сталінський режим ледве закрив. «Про що ж писали тоді перчани, що так допекли владі?» — запитують у листах наші читачі. Публікуємо один із матеріалів письменника Сергія

ЩОДЕННИК вчорашнього

Відряджають на хлібозаготівлі. Дружина радіє: будемо значить, із хлібом! І тут же склала план: десять пудів борошна і п'ять пудів зерна. Я, як старий господарник, не погодився й висунув зустрічний — 20 п. борошна й 10 зерна. Заперечень не було.

Приїхав на село. Голова сільради божиться, що куркулів тут немає і зроду-віку не було. Подивимось.

Знайшов куркуля. Як старий марксист, чортзна з якого року, я одразу його впізнав: товсте, антирадянське обличчя й ідеологічно невитримане прізвище — Хлібороб. Розумієте: не Колгоспник чи там Одноосібник, а саме Хлібороб. Е, думаю, а чи ти буває не з тих «хліборобів», що пана Скоропадського на гетьмана обирали? Узяв на замітку.

Провадив масову роботу: у отця Кіндрата зібралася ціла кумпанія і я розгорнув антирелігійну пропаганду. Після впертої агітації примусив батюшку пити за соціалізм. Ох і п'є ж сатана! Навіть я і то відстав.

Приходив злісний куркуль Петро Хлібороб. Запевняє, що він бідняк. А лице товсте, каже, тому, що хворий на водянку. І прізвище своє, каже, не вигадав: так, каже, ввесь наш рід із діда-прадіда зветься. А щодо куркульні, каже, то ви б краще на голову сільради та його родичів подивились.

Продовжував у батюшки антирелігійну пропаганду. Дуже успішно. Пили вже за здоров'я Маркса і районного вождя Синицю. Матушка, так та прямо каже: «Такого симпатичного комуніста як ви, у нас на селі ще ніколи не було».

Несподівано нагрянув до голови сільради. Оглянув його господарство: пара коней, пара волів, чотири свині (трохи менших за волів), різні півні та качки. Еге, думаю, ось ти який бідняк. І тут же розкуркулив його на 10 пудів борошна та дві курки, і з вірним чоловічком надіслав жінці. Нехай бачить, що я не сиджу на печі, а борюсь за хліб — во!

Був у батюшки. Агітував його зняти сан і перейти до нас. Обіцяє.

Пили за всесвітню революцію.

Довідався, що голова сільради закопав чимало хліба. Ось тобі і влада на місцях! Куркуль та ще й утаювач хліба! Раз так, значить він наш ворог. А щоб із ним успішно боротися, треба цього ворога вивчити. Із цією метою переїхав до нього на квартиру. Вивчати, так вже вивчати на всі сто.

Був у батюшки. Лівіє він. Вже співає зі мною «Ми молодая гвардія» і танцює фокстрот. І це, уявіть, улюбленець архієрея і стовп парафії! Ні, що не кажіть, а з мене таки вийде добрий пропагандист.

Чмельова (1896—1941), який було надруковано у другому числі журналу за 1933 рік, коли на Україні лютував голод. До речі, Сергій Петрович був чи не найактивнішим співробітником журналу. Його гумористи, фейлетони, пародії, афоризми з'являлися і під псевдонімами Гаррі Бальді, С. Пчьолкін, Олесь Коваль, Есте, Лідтке, Дон Петро, С. Петрович. А у № 8—19 (1930 р.), № 1—11 (1931 р.) письменник видрукував перші вісім розділів свого сатиричного роману «Мертві душі».

ЦИНІК комуніста

Жінка надіслала листа. Дякує за кабанчика. Я, пише, дуже рада, що ти так вдало сполучив хлібозаготівлі з м'ясозаготівлями. Ще б пак! Я старий марксист і звик боротися одразу на кілька фронтів.

Із центру розпорядження: «Негайно зламати куркульський опір хлібозаготівлям. Терміново ліквідувати всю хлібну заборгованість». А як же ти його зламаєш та ліквідуєш, коли з одного боку — кабанчик, а з другого — 20 пудів борошна. Ех, проклятущі об'єктивні причини! Як вони заважають нам, старим марксистам, працювати.

Про всякий випадок заарештував Петра Хлібороба — він не тільки злісно не довіз 2 кілограми зерна, але, крім того, веде антирадянську підривну роботу: поширює чутки, буцім я злигався з куркулями... Я, старий більшовик, чортзна з якого року!.. А проте, хіба він, позапартійний гад, розуміє, що визначає «вивчати класового ворога?!»

Був у секретаря осередку. Вирішили, поки не пізно, видати грізного обіжника: «Хто, мовляв, не вивезе хліба, того до вищої міри без попередження». Увесь вечір грав із батюшкою в доміно.

Обіжника розіслали і навіть розклеїли на парканах. А хліба не везуть. Хоть плач.

Читаючи «Правду», трохи не зомлів. ЦК ухвалило провести чистку партії. Оце дійсно «не мала баба клопоту»... Така невеличка постанова, а яка неприємна. «Мало слів, та горя море»...

Підрахував наслідки своєї роботи на селі: свій план хлібозаготівель я не тільки виконав, але й перевищив на 50%. А от державний недовиконав на 20.000 центнерів. А тут ще й чистка насувається. Ну, хоч плач.

Батюшка знімає сан і просить дати роботу. Гадаю влаштувати його в колгосп рахівником... Ех, чистка, чистка, хто тебе вигадав?!.

У сусідніх районах за саботаж хлібозаготівель, познімали уповноважених і віддали під суд. Це, виходить, не сьогодні-завтра «попрохають» і мене. Становище, хоч плач.

Благав хазяїна вивезти хоч 5 пудів. Не хоче. Ваш план, каже, нереальний. Ач стерво — мене цитує! Бігав до секретаря осередку. Немає: поїхав на полювання. Батюшка радить стругнути на секретаря донос. У нас, каже, духовною лінією завжди так було. Як бачиш, що засипаєшся, одразу ж у консисторію: «Їйже-богу, не я, всьому винний піп із сусідньої парафії». Що ж, батюшка має рацію. Завтра ж напишу кому слід.

Не встиг і написати: заарештували і перевезли до центру. Оголосили про виключення з партії. Тепер я аж ніяк не боюся чистки (ЦК позапартійних не чистить), зате — як я тремчу, чекаючи на суд?!

Сергій ЧМЕЛЬОВ, 1933 р.

ПЕРЧИНКИ

Зовсім новий

Трирічний Славко пішов із татом до пологового будинку, щоби побачити маленького братика.

Санітарка приносить немовля, у котрого на ручці висить бірка з номером. Славко вигукує:

— Татку, татку, дивись він зовсім новенький, навіть ціну ще не зняли!..

Не викрутився

— Ви порушили правила руху! — каже даїшник.

— Визнаю, винний. Може, пробачите мені, у мене сьогодні день народження,— благає водій.

Інспектор дивиться у водійське посвідчення і каже:

— Сердечно вітаю! Ви ж не будете проти, щоб я випив за ваше здоров'я після роботи?

Роман КРИКУН.

м. Сокаль Львівської області.

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

Василь ФЛЬОРКО

КОЖНОМУ — СВІЙ ЧАС

Каже син:
— За тридцять літ
Так набридли тралі-валі...
Я й подумав, що вже слід
Бути від гріха подалі.
Значить, все — відбій дівкам!

Лисину почухав тато:
— Синку, ти вирішуй сам.
Бо мені ще ранувато...

Григорій ЄЛИШЕВИЧ.

м. Суми.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Куди ж ти проти ночі?!

Вітаємо ювіляра!

Нашого одноперчанина, відомого письменника-гумориста, лауреата багатьох літературних премій Віктора СЕМЕНЯКУ з першим 60-літтям!

ДОВГОЖИТЕЛЬ

ГУМОРЕСКА

Завідуючий відділом довго критично оглядав мене, супив брови, важко зітхав, кошлаючи свою борідку, і нарешті, мабуть, наважився. Він відкашлявся і твердим голосом сказав:

— Ось так, Адамов, із людьми у нас, сам знаєш, як. Бібіков у відпустці. Таськін грипує. Маркіянова чекає поповнення. Всі інші — у відрядженнях. На тебе надія. Треба терміново зробити матеріал про нашого довгожителя, усіма шанованого Мусія Кириловича Шабловського. Йому через три дні виповнюється сто двадцять. Значить, бери фотоапарат і — до нього. Постарайся. Редакція вже давно чекає від тебе не запевнень, а діла. Отож — сто п'ятдесят рядків у новорічний номер.

— Зрозумів,— чітко рапортую, ховаючи до кишені авторучку й блокнот. — Будьте певні: не підведу.

За півгодини я вже сидів у квартирі Мусія Кириловича й марно силкувався розтлумачити старому, яка лиха година принесла мене до нього.

Дідуган спочатку думав, що я із міліції, і протягом десяти хвилин не хотів відчиняти двері. Мабуть, якийсь старечий психоз все-таки підточує його могутнє здоров'я. Лише принісши збільшувальне скло і через нього вивчивши моє посвідчення, вже жвавішим голосом запросив до свого помешкання. Отож сидимо, говоримо.

— Давно недочувати стали?— питаю.

— Що? — шепелявить.

— Глухуваті давно? Глу-хі! — кричу. — Глухі давно?

— А, насміхатись? Ні. Третій рік. Да. А то все було гаразд. Зимою в ополонці покупався. Додому прийшов, то вуха до коміра примерзли. З того часу й почалися слухові дефекти.

— Як вам пощастило прожити стільки років? — гримлю, аж на вулиці чути. — Мабуть, фізкультурою займаєтесь? Забіги на довгу дистанцію? Гантелі?

Щоправда, м'язи у нього — як погані мотузки.

— Ніякої фізкультури,— плямкає беззубо. — Я змалку ненавидів всі види спорту. Користуюся послугами громадського транспорту.

— Режим розробили особливий? На зразок системи йогів?

— Буду собі голову морочити,— відмахується. — Приходжу пізно, встаю пізно...

— А як із дієтою?

— Дуже просто. Їм, що під руку потрапить. Налягаю на тараньку і пиво. Не менше десяти бокалів у день випиваю. Не цураюся спиртного. «Хортиця», «Перцівка», а то й самогон. Вживаю регулярно. Це в мене норма. Закушую пиріжком із капустою чи горохом. А то, бува, втрешся рукавом, та й годі. Танці до впаду. Здоров'я, щоправда, вже не те. Крутнешся, бува,— і в штопор...

Я поглянув на його лису, як куля, голову, поране зморшками обличчя з мішками під очима.

— Палите?

— Обов'язково. Щодня викурюю три пачки «Прими». На солідніші, самі розумієте, грошей не вистачає. Живу повноцінним життя на пенсію свого предка. Йому скоро виповниться сто двадцять років. Ніяк удома не всидить. Підробляє, торгуючи тролейбусними талонами.

— А хто ж ви? — аж скрикнув я вражено.

— Його правнук. Мені через рік буде тридцять.

ЩО МАЄ ВМІТИ ДЕПУТАТ?

1. Вміти спати на сесії з відкритими очима.

2. Повинен мати спортивний розряд із бігу. Голосувати доведеться за 20—30 чоловік, а тому бігати від кнопки до кнопки потрібно швидко.

3. Вміти брехати і не соромитися. Щоб не червонів.

4. Необхідно, щоб мав довгі, сильні руки, щоб розштовхати натовп біля мікрофона.

5. Наявність доброї горлянки обов'язкова — щоб міг перекричати опонентів.

Віктор СЕМЕНЯКА.

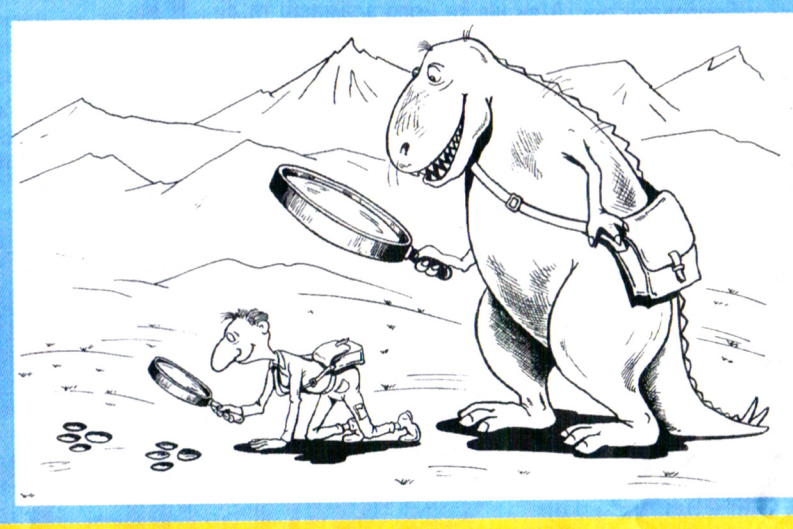

ДО НАШИХ ЧИТАЧІВ

Складається враження, що комусь хочеться, щоб газети і журнали, які стоять на державотворчих позиціях, відстоюють інтереси України, не заплющують очі на проблеми простих громадян, дотримуються моральності і не є рептильками тієї чи іншої політичної чи фінансової сили — взагалі не виходили. Але це тема окремої розмови, до якої ми повернемося на сторінках нашого журналу.

Цьогорічна передплатна кампанія розпочалася із значним запізненням. Ми не розраховуємо на благодійників. Бо більшість тих, хто гребе гроші до своїх кишень, обкрадаю-

Автошарж.

НАШ ВЕРНІСАЖ

Сьогодні ми запрошуємо вас на вернісаж нашого талановитого художника Олександра КОСТЕНКА, який народився у 1965 році у м. Дніпропетровську. Карикатури Олександра подобаються не тільки нам. Він учасник і переможець багатьох національних та міжнародних конкурсів. Віримо, що попереду у нього ще багато нагород.

А наші читачі, як свідчить редакційна пошта, завжди раді бачити малюнки Олександра КОСТЕНКА на сторінках «Перця».

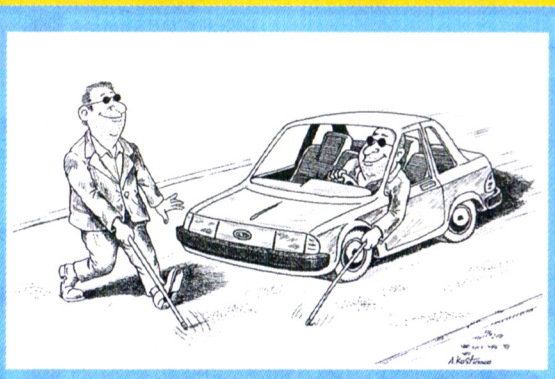

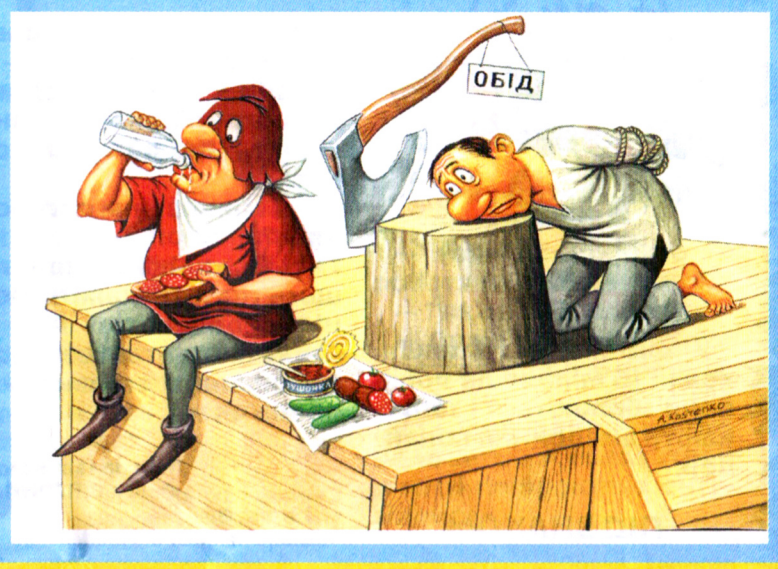

МІНІ-УСМІШКИ

ДВІ НОВИНИ

— Ходила до Галини і почула дві новини,— розказує жінка чоловікові. — Одну погану, а другу добру.

— Яка погана?

— Степан вп'яте одружився...

— А хороша?

— У Катерини коза здохла.

Надіслав Іван МАРТИШКО.

ТАКИЙ ФУТБОЛ

Розлючений фанат футболу написав в обленерго довжелезну скаргу на те, що у нього часто вимикають струм, коли він дивиться по телевізору трансляцію поєдинків. На що отримав відповідь:

— Такий футбол, як у нас, треба дивитися при свічці!

ПРИЙМАК

— Скільки заробляєш за день, Степане?

— Від жінки чи від тещі?

Надіслав Б. ФЛОРІАН.

ни інших, пресу, як відомо, не читають. Ми звертаємося до наших вірних друзів — до вас, дорогі читачі. Розуміємо, вам теж сього-дні не солодко. Але навіть у найтяжчі часи і для вас, і для «Перця» — ми залишалися разом. Нехай буде у нашому житті і місце для усмішки.

Тож дайте прочитати «Перець» родичам, друзям, знайомим. Нехай приєднуються до перчанського товариства. А комусь можна й подарувати передплатну квитанцію на день народження чи на іменини. Зробіть такий сюрприз — і вас згадуватимуть протягом року, одержуючи на свою адресу свіже число «Перця». Є можливість, передплатіть журнал для бібліотеки, рідної школи і т. д. Скажемо велике спасибі, якщо ви занесете один із вже прочитаних вами примірників журналу на пошту і попросите зв'язківців поставити його на видному місці. Бо, знаємо, що багато із тих, хто колись передплачував журнал, побачивши його, із здивуванням вигукує: «А що, «Перець» ще виходить?!»

Ми ж, незважаючи на фінансову скруту, постаралися залишити передплатну ціну на наш журнал майже на минулорічному рівні. Тож не баріться. Час летить швидко, не відкладайте оформлення передплати на завтра.

Передплатна ціна на «Перець» становить:
На 12 місяців — 36 грн. 84 коп.
На 6 місяців — 18 грн. 42 коп.
На 3 місяці — 9 грн. 21 коп.
Індекс — 74393.

(У каталозі видань України на 2009 рік — сторінка 170).

Будьте з «Перцем»!

Василь ФЛЬОРКО

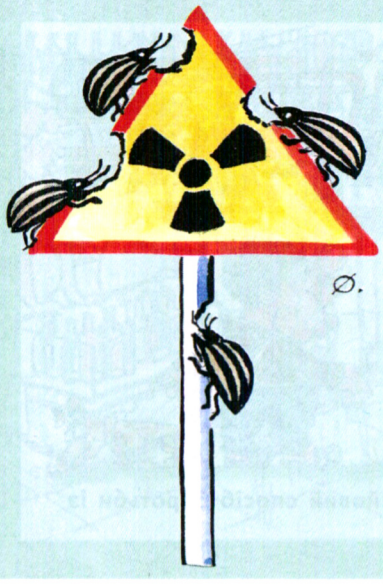

ОПИСКИ САМОПИСКИ

БІБІЛІАПТЕКА.

ШАМПАНЗЕ.

ХАРЯЗМАТИЧНИЙ.

ФРАЄРВЕРК.

ХАТАЛОГ.

СТИМУХЛЮЮЧИЙ.

УПСІХ.

ФІНАНСОВАННЯ.

АНТИКИРЗОВІ ЗАХОДИ.

СЛАДКОЄМЕЦЬ.

ТОМАТОЛОГ.

Роман ЯКОВЕНКО.

Олег СМАЛЬ

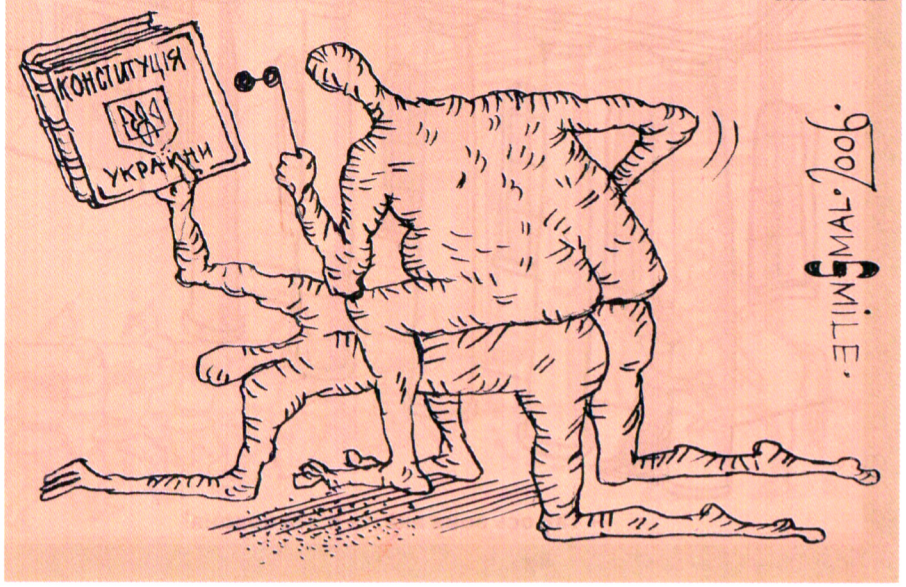

ВІНЕГРЕТ із ПЕРЦЕМ

Валерій ЧМИРЬОВ (тема Леоніда Телятникова)

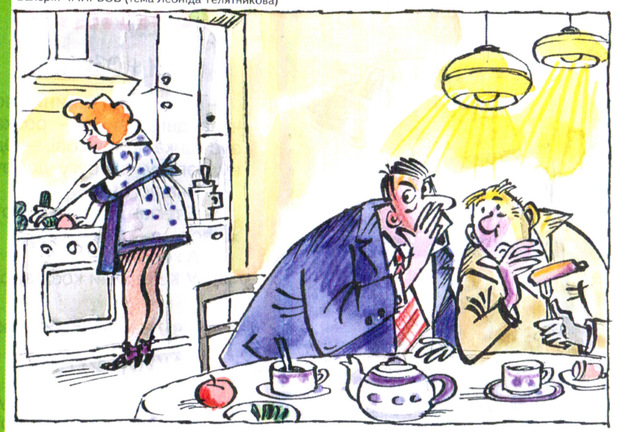

— Кажеш, жінка їсть усе сире? І ти не боїшся?

Василь ФЛЬОРКО

Олег СМАЛЬ

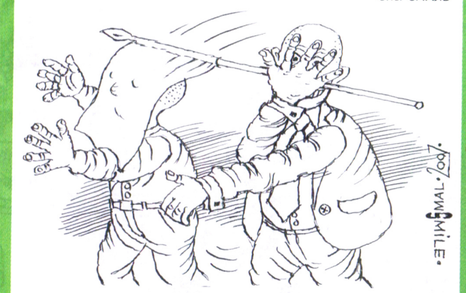

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Ну, старики, тепер ми будемо із хлібом!

Сергій ДЕМОРАЦЬКИЙ

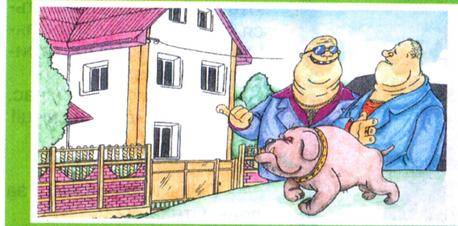

— А оце — буда для мого песика.

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

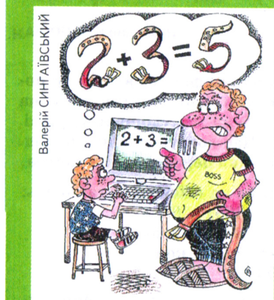

Іван САВЛЮК

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Так ось вона яка, та п'ята колона!

Народні УСМІШКИ

ТРАДИЦІЯ

У фізиків є традиція: кожні 16 мільярдів років вони збираються і запускають андронний колайдер.

ПІД ЗНАКОМ

— Ларисо, ти під яким знаком народилася,— запитує дівчину подруга.

— Мати казала, що під знаком «Паркування заборонено».

Почув і записав Іван БЕРЕЖНИЙ.
м. Вовчанськ на Харківщині.

ОПТИМІЗМ

Білявка запитує лікаря:

— Ну як там він, лікарю? Скажіть правду.

Лікар довго мовчав, потім наважився:

— Він у тяжкому стані, у нього обширний інфаркт, безліч переломів...

— Я можу з ним поговорити?

— Ні... Якщо хочете щось сказати, кажіть мені, я передам...

— Тоді запитайте у нього: склала я екзамен на права чи ні?

Почула і записала Ольга ВІВСЯНИК.
м. Новий Буг Миколаївської області.

УКРАЇНСЬКЕ ЗАКОНОДАВСТВО

Не впійманий — не злодій; і впійманий — не злодій.

ТЕЛЕФОННА РОЗМОВА

— Алло! Оксану Федорівну можна покликати до телефону.

— Вона вийшла на п'ять хвилин.

— І як давно вийшла?

— Та хвилин двадцять тому.

КАЗОЧКИ

— Мамо, а правда, що всі казки починаються словами: «Жили собі дід і баба...»?

— Ні, дитя моє, справжні казки починаються словами: «Якщо ви проголосуєте за нашу партію на виборах...»

Почув і записав Василь БЕРЕСЛАВЕЦЬ.
м. Бобринець Кіровоградської області.

ЗАРПЛАТА

Приходить підлеглий до начальника:

— Григорію Івановичу, а чи не можна мені зарплату підвищити?

— З якого це дива?

— Та на днях усі крупи подорожчали — а у мене ж прізвище, Гречка...

Почув і записав Сергій ГРАБАР.
м. Лебедин на Сумщині.

ДУЖЕ ПРОСТО

Зустрілися двоє підприємців:

— Як у твоїх підлеглих із дисципліною?

— Нормально, ніхто на роботу не запізнюється.

— І як це тобі вдалося?

— Дуже просто! У мене в штаті тридцять чоловік, а на автостоянці місць для паркування усього двадцять... А евакуатори у місті працюють з ентузіазмом...

Почув і записав Михайло КРИШЕНЬ.
м. Київ.

РЕВАНШ

Батько з десятирічним сином підводяться із-за шахової дошки, тиснуть один одному руки. І тут батько пропонує:

— А тепер, синку, давай поборимося...

Почув і записав Олександр МОВЧАНЮК.
смт Підволочиськ Тернопільської області.

Броніслав ЖУКОВСЬКИЙ

— Ми розробили дійовий спосіб боротьби із дорожніми пробками.

Олександр СТРІЛЕЦЬ

— А чого це охоронець у клітці?
— Та щоб нічого не вкрав!

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

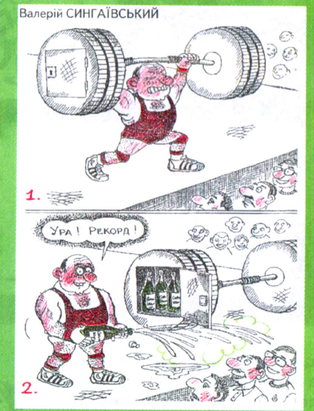

Вячеслав КАПРЕЛЬЯНЦ

Василь ФЛЬОРКО

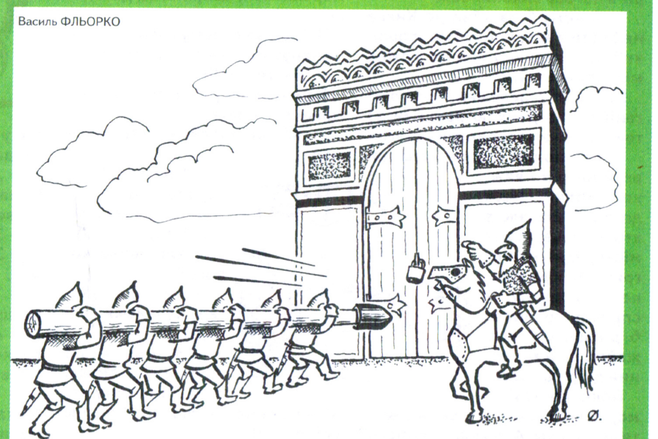

ЕЙФЛОРИЗМИ

● *Хай крадуть, але ж як дратує, коли з-під самого носа!*

● *Королі тіньової економіки корон не носять: на них шапки-невидимки.*

● *Ні стояти за ідею, ні, тим більше, сидіти за неї вони не готові: вони хочуть за неї на «Майбахах» їздити.*

● *Швидше за всіх перехрестя проїжджають дальтоніки.*

● *Хто рано встає, тому снідати тричі доводиться.*

Флоріан БОДНАР.

м. Чернівці.

Віталій ГРІНЧЕНКО

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

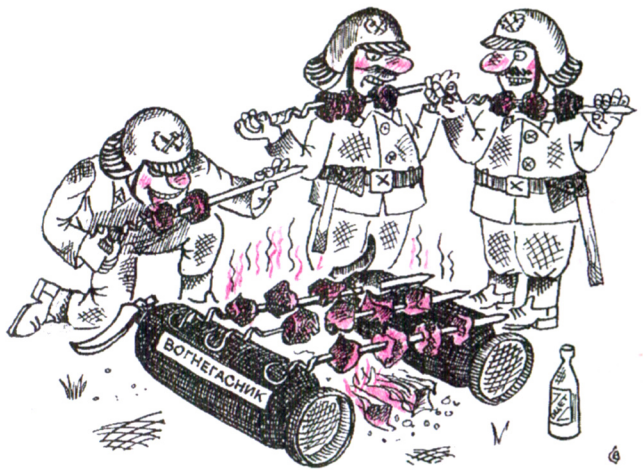

ЯКЩО...

✓ «Якщо не їсти і нічого не купувати, то інфляція практично не відчувається».

✓ «Якщо на тренажері крутити педалі у зворотній бік, то можна потовстіти».

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

Володимир АДАМОВИЧ

Олег ГУЦОЛ

Вадим СИМИНОГА

Леонід ТЕЛЯТНИКОВ

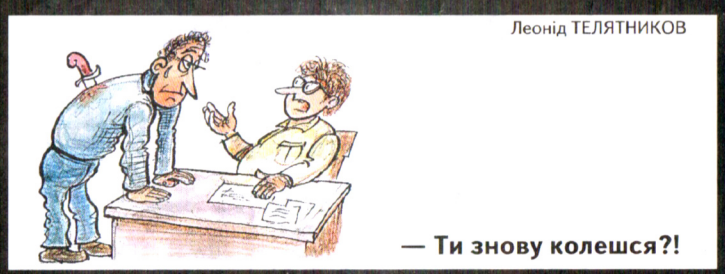

Та рівному

Геніальні ідеї часом приходять у голови не тільки геніям. Нещодавно, приміром, у столичній мерії в когось вихопилося:

— А чому б за в'їзд до Києва не брати з автомобілістів грошики? Це ж на рівному місті можна мільйони косити.

Присутні, ошелешені простою і геніальною думкою хвилини зо три стояли з розкритими ротами.

— Ну, рівним місцем наші дороги назвати важко,— прийшовши до тями, зауважив хтось із депутатів міськради. — А от гривеньки до міського бюджету й справді попливли б рікою. Це, вважайте, свій монетний двір на трасі.

Поки що невідомо, на якій стадії втілення у життя цей задум. Але якщо «монетні двори» на в'їздах до Києва запрацюють, то може виникнути і така ситуація.

Уявіть, що зібрався столичний мер поїхати, наприклад, до Одеси.

Виїхав на своєму авто за Київ. Вдихнув на повні груди повітря:

— Благодать!!!

Вдихнув ще раз. І тут водій по гальмах — бах!

— Що сталося?! — дивується мер.

— Приїхали! Попереду шлагбаум!

— Так це ж селище Чабани! Хіба тут залізнична колія є?

— Нема! — потер кулаками очі водій.

— А чому ж тоді шлагбаум? Може, ящур? Так чому мені не доповіли, що під Києвом епідемія?!

А до машини підходить чоловік у форменому кашкеті, прикладає руку до козирка і каже:

— Доброго здоров'я, Леоніде Михайловичу! Із вас ...надцять гривень!..

— За що?

— За в'їзд у наші славні Чабани...

— Так Чабани — це не столиця, щоб за в'їзд гроші брати?!

— А чим ми гірші? Через наше селище усі машини з півдня до Києва йдуть! Чи не так?

— Та так... — почухав Леонід Михайлович тім'я і звелів своєму помічникові заплатити гроші.

Поїхали далі. За кілька хвилин знову заскреготали гальма.

— Приїхали: Віта-Поштова. І тут шлагбаум! — «закипів» водій.

— Здрастуйте, Леоніде Михайловичу! — підбігає до авта чоловік із пов'язкою на рукаві. — Раді вас бачити живим-здоровим і при... грошах. А то ми вас тільки по телевізору та по телевізору споглядаємо... Ловко ви там придумали, щоб за в'їзд до столиці гроші брати. А ми задніх не пасемо. Зі столиці приклад беремо!..

— Заплати,— кивнув Леонід Михайлович помічникові.

НЕДАЛЕКО

У понеділок розмовляють два співробітники:

— Ну, як відпочив?

— Їздив до друга на дачу.

— Далеко?

— Двадцять кілометрів від Києва. Три години на машині.

ФУТБОЛ

— Ти вчора футбол дивився?

— До двох годин ночі.

— Так матч о пів на дванадцяту закінчився.

— А пиво ж залишилося...

Надіслав Ігор ЗАЙЦЕВ.

м. Київ.

ПРИРОДА

— А я в зоопарк не ходжу...

— Чому?

— Боюсь, що не випустять.

КРИЗА

— Не думав, що така економічна криза буде...

— І не кажи. Сьогодні підійшов до банкомата, а він почав у мене канючити двадцятку до понеділка...

ПО-РІЗНОМУ

— Як живеш?

— Та так собі... Коли почуваюся погано — забирає «Швидка», коли добре — «Міліція».

Надіслав Дмитро КОТЛЯР.

смт Новопокровка
Солонянського району
Дніпропетровської області.

ВІТАЄМО ЮВІЛЯРА!

Автошарж.

Нашого художника з Кривого Рога Анатолія ГАЙНА з першим 50-літтям!

— А чува нічого, тільки якась старомодна!..

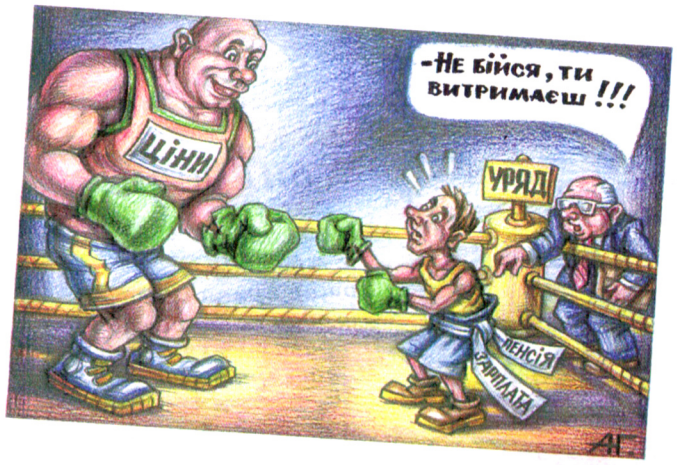

— А проти злісних боржників застосуємо спецтехніку...

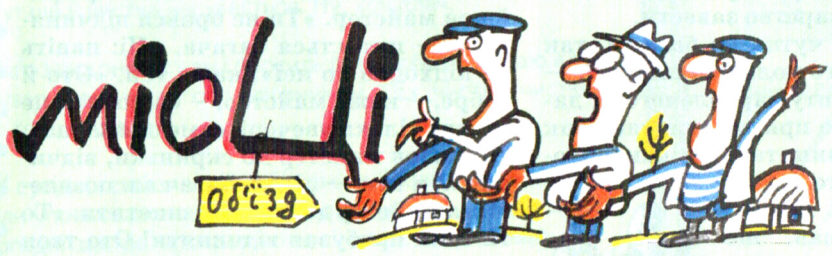

Машина рвонула з місця. Та не дуже й розігналася. Стоять на дорозі перед селом дівчата. Хліб-сіль на рушнику. Леонід Михайлович аж розгубився. А дівчата підійшли і кажуть:

— Ви у цьому місяці стотисячний, хто проїжджає нашим селом.

«Може, хоч ці гроші не візьмуть?» — подумав мер.

Але тут із-за дівочих спин вигулькнув опецькуватий чоловічок:

— А «стотисячнику» ми видрукували квитанцію про оплату за проїзд нашим селом не на сірому, а на білому папері. Та ще й золотими літерами!

А найбільше обурило мера, коли його зупинили у селі, де три хати притулилися до траси.

— А ви не гарячкуйте! — утихомирював його дідусь при шлагбаумі, котрий, дивлячись через лупу, повільно виписував квитанцію. — Ви на своїх «Мерседесах» по цій трасі шугаєте туди-сюди, туди-сюди... А в баби Ніни від ваших вихлопних газів он груша всохла. У діда Миколи гусака минулого тижня якісь шумахери задушили, а у мене недавно півник під колеса потрапив. Кури овдовіли. Сумні ходять. Не несуться. Чи ви вважаєте, що в Києві люди живуть, а тут не люди? Під однією Конституцією ходимо!

І нічого було відповісти на це мерові. Заплатили гроші та й поїхали. Довгенько котилися трасою, аж доки перед одним населеним пунктом не побачили табличку: «Об'їзд».

— А за об'їзд гроші не беруть! — зрадів мер.

Ця об'їзна дорога привела у сусіднє село, де при шлагбаумі стояв дебелий молодик, а біля нього лежали дві пудові гирі.

— Це вже взагалі ні в які ворота не лізе! — вигукнув помічник мера, бо Леонід Михайлович уже стомився обурюватися. — Ви ж не на трасі!

— У тому то й біда! — зітхнув чоловік. — Ті села, що при трасі — щодня з проїзду свіжу копійку мають. І ми бідували б... Та спасибі голові сільради, у якого син в ДАІ працює: кілька днів на місяць дозволяє ставити знак «Об'їзд». Щоб бюджет нашого села якось підтримати...

— Так до Одеси ми без штанів приїдемо! — забідкався помічник мера.

— До Києва повертаємося літаком,— заспокоїв його мер. — Тільки на всяк випадок поцікавтеся: чи за проліт над містами і селами не треба буде платити?

Помічник швиденько почав набирати номер телефону Одеського аеропорту і пробуркотів:

— Та у нас і не до такого додуматися можуть...

Михайло ПРУДНИК.

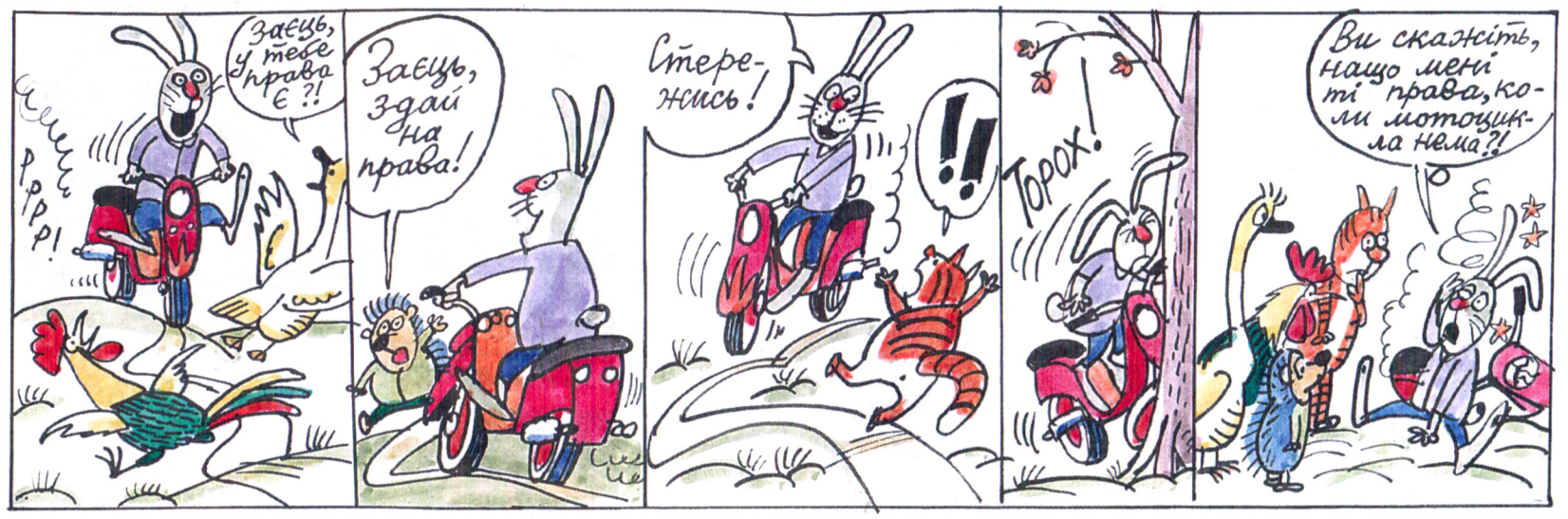

Анатолій ВАСИЛЕНКО

Сторінка для дітей

ВИРОСЛИ!

Дощ летів —
Ліс тремтів.
Дощик припинився —
Ліс води напився.
В травах молоточки —
Молоді грибочки.

Богдан БОЙКО.

м. Київ.

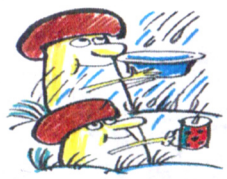

У ЛІСОВІЙ ШКОЛІ

Восени розпочалися заняття не тільки у дітей, а й у лісовій школі. Цього разу вчителька — пані Сова — запропонувала своїм учням прочитати прислів'я, яке вона написала на листочках. На кожному вмістилася лише його частинка. Щоб дізнатися, у якому порядку треба розташувати листочки, розв'яжіть математичні приклади. Їх мудра пані Сова написала тут же. Потім візьміть листочок із найменшим числом. Тепер розташовуєте за ним інші, ідучи по порядку від меншого числа до більшого.

Після цього ви легко прочитаєте народне прислів'я.

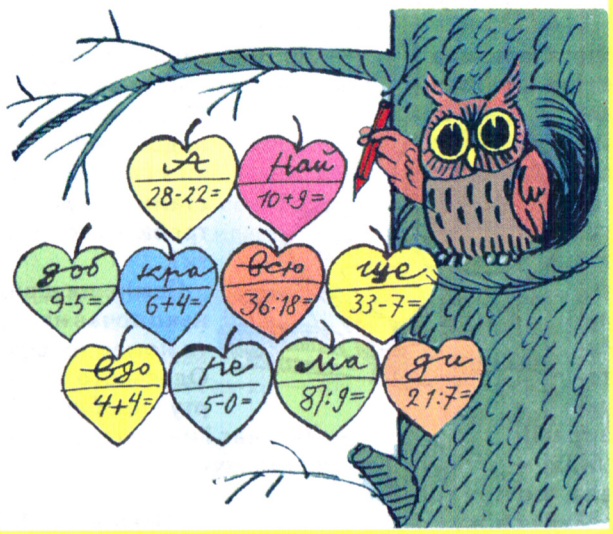

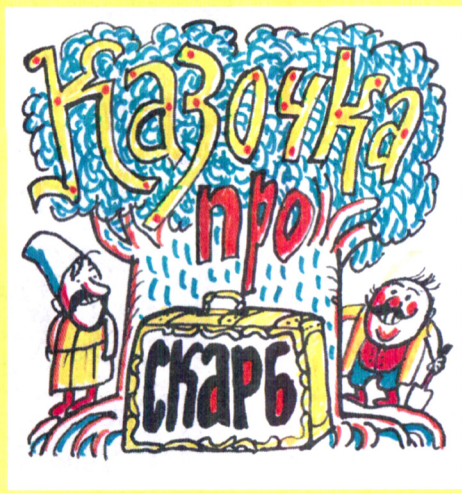

Був у одному селі дуже майстровий чоловік: що не скажи,— усе втямить зробити; з майстерства й жив. Якось найняв його тамтешній багатій і на цілий рік усілякої роботи загадав. Про плату нібито по-людськи домовились, а коли в кінці року до розрахунку дійшло, то зажерливий хазяїн заледве десятину од зробленого дав; і годі було ошуканому тій несправедливості зарадити.

А за селом ріс край дороги старезний дуб; казали, нібито іще якимось козаком-запорожцем, що на схилі літ у цьому краї колись оселився, посаджений; та ще ходив між людьми переказ про схований тим козаком великий скарб, який нікому до рук не дається, бо зачарований. Оце й напоумило чоловіка. Змайстрував він чималеньку залізну скриньку із дуже хитрим замком, насипав повну піску і закопав під дубом. Та й пустив чутку, що збирається нову хату собі ставити і неабияке господарство завести.

Як дійшла та чутка до багатія, так він одразу до того чоловіка кинувся — приніс йому решту зробленого; а далі узявсь усіляко пригощати, сяк і так підходити, аби випитати, звідки в нього гроші на все те. І отак — день при дні. Врешті майстер розказав, що три ночі підряд снився йому той самий сон: приходив старий козак-запорожець і розказував про великий скарб та про те, що треба знати і робити, щоб тим скарбом заволодіти; викопати ж його можна тільки рівно через рік після тієї ночі, коли востаннє, втретє тобто, козак у сні являвся; уже й не дуже довго чекати лишилося.

Узявся багатій іще ревніше улещати чоловіка, обіцяє дати ще стільки ж, як той за цілий рік заробив,— аби він його до кумпанії взяв скарб шукати. А чоловік усе тільки одмахується: нащо мені, мовляв, твої гроші, якщо я скоро он яке багатство буду мати! І так тим розпалює багатія, що той усе більше та більше дає — вже стільки, що чоловік і за десять літ не заробив би. Ну, врешті майстер ніби й піддався: узяв ті гроші та й погодився.

От якоїсь там ночі вони й викопали скриньку. Багатій одразу був до замка смикнувся, але чоловік стримав його — сказав, що поспіх усе зіпсує, що відчинити можна буде тільки на третій день. А йому якраз на три дні треба по своїх справах кудись там поїхати. От коли він повернеться, тоді й відчинять. А поки що її треба в надійному місці сховати. Багач одразу ж за це ухопився: у нього, мовляв, найнадійніше, бо хата мурована, собаки злі на обійсті. Так і зробили.

Дві доби промучився багатій, а як третій день настав, так він уже вдосвіта кинувся до скриньки. Цілий день вовтузився коло неї — ніяк не відчинить. Під вечір прийшов майстер. «Ти не брався відчиняти?» — питається багача. «Ні: навіть не підходив до неї», каже той. «Ото й добре,— каже майстер,— бо робити це можна тільки увечері, саме оце зараз». Підійшов майстер до скриньки, відчинив її, а там — пісок. Багач аж позеленів; а майстер давай його шпетити: «То ти таки пробував відчиняти! Ото твоя пожадливість ненаситна усе й зіпсувала!»

Мовчить багач. Та й потім, якщо навіть і догадався, в чім річ, теж мовчав: не хотілося йому, щоб люди знали, як то він, такий розумака, у дурні пошився, повіривши у казочку про скарб.

А майстер і справді-таки нову хату собі поставив. А коли хто питав, як він на таку розжився, то тільки усміхався і казав, що йому отой самий запорожець допоміг. І в селі зродилася ще одна казочка — про те, як бідний чоловік одразу розбагатів, бо скарб знайшов.

Розказав Д. МИТЮК.

Презентація у „Перці“

Нещодавно ми ще раз переконалися, що в славній Одесі живуть дотепні і мудрі люди: вони випустили у світ антологію сатири і гумору поетів Одещини. Видана вона до 175-ліття від дня народження видатного письменника Степана Руданського, котрий багато років працював лікарем у м. Ялті. Мудрість одеситів полягає і в тому, що антологію видруковано тепер, хоча ювілей великого сміхотворця відзначатимемо у січні наступного року. А й справді, чого чекати: поки інфляція згамає гроші, добуті на видання? Його упорядник і редактор — наш автор, одеський письменник-гуморист Володимир Гаранін. Та й основу антології складають славні перчани: Степан Олійник, Володимир Іванович, Євген Бандуренко, Костянтин Сергієнко, Євген Дзюба, Віталій Березінський, Станіслав Стриженюк...

Степан Руданський порадів би, що на Одещині у нього стільки побратимів по веселому слову.

ШКЕРЕБЕРТИКИ

* * *

— Ти великий! Геніальний! —
Всі кричали Петі,
Як пиячили всю ніч
В нього на фуршеті.

* * *

А у нашого Івана —
Мов капот лобище!
Люди кажуть: «Непогано б
Й розуму туди ще»!

* * *

Приємно чути,
Коли це булька.
І є сальце,
І є цибулька.

Володимир ГАРАНІН.

МОВА

Не сипте солі в мовні рани,
Не ріжте слова без ножа,
Бо інша рідною не стане,
Як рідна мова вже чужа.

ФАЛЬШ

Зірок у небі не відкрити,
Коли горять метеорити.
Поетам теж, що мислять дрібно,
В яких вогонь в душі погас,
Спочатку виспатись потрібно,
Не над папером в творчий час.

ЛІВОПРАВНІСТЬ

Впливові люди
В центрі, зліва й зправа,
Та придивись, а де ж вона держава?
Дивується Великий Володимир,
Народ живе від прісно до ніврoку.
Живе народ і рід іще не вимер,
Хоч і держава лівоправна збоку.

Станіслав СТРИЖЕНЮК.

НА СПОВІДІ

«Ти зачастив, мій сину, до причастя.
Грішиш?» — питає батюшка суворо.
«Так, отче... Але де мені ще вдасться
Прийняти бодай ложечку кагору?»

ЦЕ — НЕ ФОНТАН

В Одесі появилися бювети,
У них питна вода для городян.
Санслужба вміє берегти секрети,
А старожил сказав:
«Це — не фонтан».

Віктор НАРУШЕВИЧ.

ІРОНІЧНІ СОНЕТИ

* * *

Наслухавшись усяких брехунів,
які з трибун випліскують тиради
чи пліткою вгощають ласунів,
я теж збрехнув — цікавості заради.

Сказав неправду і пополотнів:
не буде балабонові пощади!
Тепер чужі обурення і гнів
летітимуть у мене, як снаряди.

А за хвилину страх пропав цілком:
ніхто об стіл не стукнув кулаком,
насмішками не прискав у розмові...

Лише двійник мій внутрішній, як лис,
вигулькує щораз (а щоб ти скис!),
«привіт,— єхидно мовить,— брехунові!»

* * *

В поета шал любовний не затих,
хоч оженився на одній богині.
Йому кортіло відчуттів нових.
А мимо йшли красуні самотинні.

Відловлював звичайних і франтих,
бо звідкіля натхнення взять людині?
Одначе вірші про любов до них
обачливо присвячував дружині.

Втомився врешті-решт від біготні,
набридли шури-мури потайні.
Але нема надій на спочивання.

Шукать любасок мусить чоловік,
бо жінка гнівно шурхає у бік:
— Чом перестав писати про кохання?

Віталій БЕРЕЗІНСЬКИЙ.

ПРО НАРОДНИХ ОБРАНЦІВ

* * *

Жінка рада: чоловік на сесії
насварившись, втомлюється вкрай.
То вже вдома не вчиня агресії —
смирний, хоч до рани прикладай.

* * *

Назвуть себе із гордістю й одверто
француз — французом, німець — німцем.
В нас декому ж з обранців ліпше вмерти,
аніж назватись українцем.

Володимир ВДОВИЧЕНКО.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Сьогодні солдати будуть ситі — учора вдалося загнати танк за пристойну суму.

Валерій КОНОНЕНКО

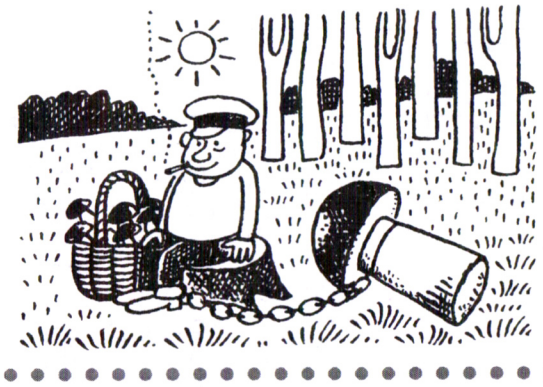

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

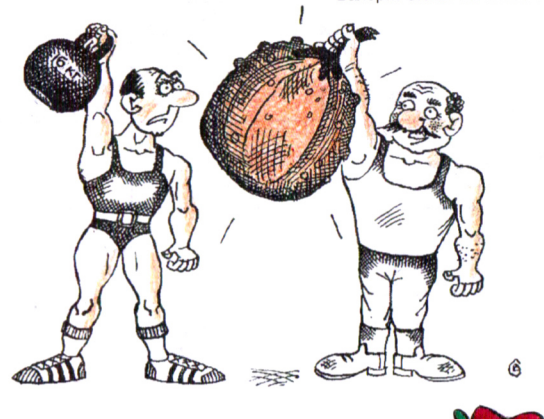

Страшне перо не в гусака...

«Лікар не схотів рвати зуба, бо учуяв запах. А що я міг зробити, коли нема такої зубної пасти, щоб закусювати».

(Із листа до редакції).

«Міліціянт зловив мене якоби п'яного, а я таким не був, бо завше такий».

«Я не думаю, що обідив сусіда як назвав його рогатим ослом, бо ще не знав, що жінка наставила йому роги».

«Коли то було не помню, вобще давно кілько день по тому».

(Із пояснень).

«Закрито на 30 мин. Сметани нема. Пішла в адміністрацію».

«В нашій перукарні можна одержати жіночі і чоловічі послуги».

«Приймаємо квасолю від громадян першого сорту тільки по середам».

(З оголошень).

Надіслав
Іван ТОКАРЧУК.
м. Камінь-Каширський на Волині.

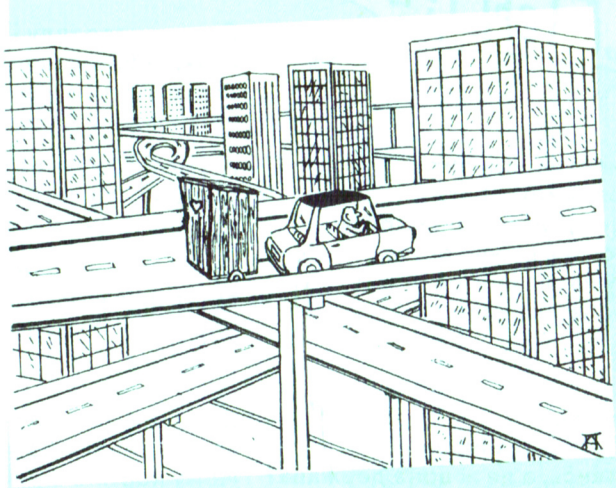

ІНОЗЕМНИЙ ГУМОР

ТАКИ Ж ПРАВДА!

— Гюнтере, якої ти думки про молодого Фішера?

— Несусвітний дурень.

— Але ж він попросив руки твоєї дочки.

— Ну, а я що тобі кажу!

ОТ ЯКБИ...

Саймон приходить після медогляду додому і каже дружині:

— Лікар дає мені два тижні життя...

І замріяно добавляє:

— Було б чудово, якби у серпні!

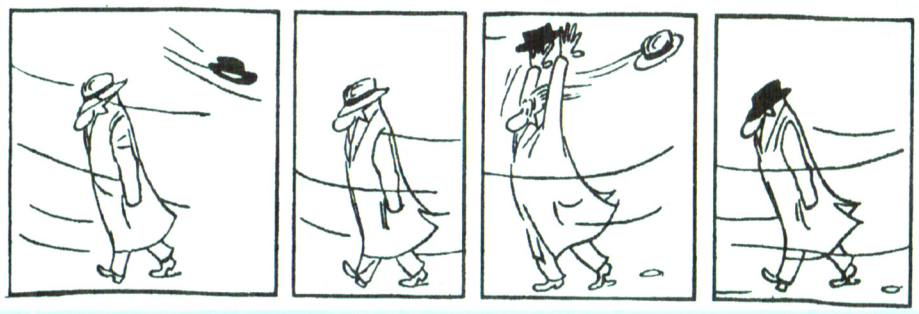

ЧОГО БРАКУЄ

Калвін сидить у барі; офіціант каже йому:

— Ви щаслива людина! Маєте все — жінок, житло, машини, багато грошей...

— Так,— зітхає Калвін,— але не маю алібі...

А ВРЕШТІ...

— Поздоровляємо із поповненням сім'ї! Як назвали дитину?

— Дружина хотіла назвати Білом, я — Дональдом, але врешті вирішили назвати Патрицією.

Дейв БАРІ
(США)

УБОЛІВАННЯ ЗА СОБАК ТА ПРО ІНШІ МІСЬКІ ФАНАБЕРІЇ

Що я люблю читати в «Нью-Йорк Таймс», так це тижневу колонку, в якій описується дещо із життя-буття багатих нью-йоркців. Протягом серпня, наприклад, були статті, присвячені проблемам тих жителів Нью-Йорка, які на тиждень залишають своїх собак у своїх оселях у Гемптоні, поки вони (нью-йоркці) живуть у Манхетені. Ви, щасливчики, у яких нема жител у двох різних місцях, не маєте уяви про те, як важко доводиться тим людям.

Ось фото. «Не можу не непокоїтися за собак у такій ситуації»,— каже якась жінка; вона платить якомусь чоловікові, що стоїть із її улюбленцями — Спарком і Пуччіні. Є і фото собак, що лежать край басейну в її іст-гемптонській оселі, яка, за свідченням «Таймс», забезпечена провізією на кілька тижнів, включаючи фільтровану воду, яловичі кубики и т. п.

Інший власник собак тримає персонал із чотирьох душ для забезпечення приємного перебування у Гемптоні його власних а також і собак його багатих друзів.

Ще в одній статті пишеться про ще одну тенденцію — голодування. Маю на увазі не дотримання певної дієти, а цілковиту відмову від їжі протягом 30 днів. Звісно, вдаються люди до такого, щоб схуднути, але твердять що це ще й очищує їхні організми та робить їх самих енергійними та активними. По тому вони їдуть у Гемптон і з'їдають своїх собак... Жарт! Але я не жартую, коли кажу, що в Каліфо-

СКАНВОРД

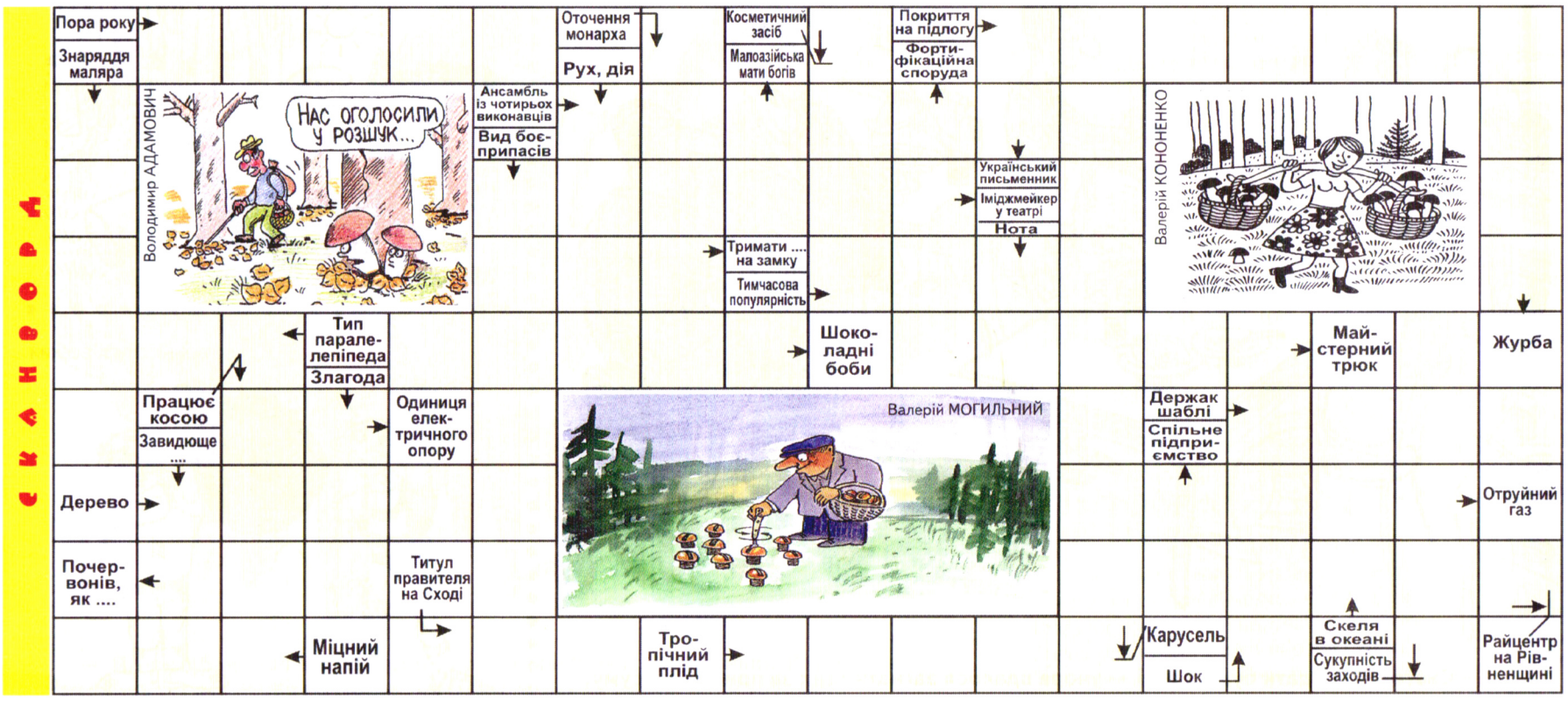

рнії є заклад, який пропонує за тижневу плату в 3484 долари прискорену оздоровчу програму. Так! Голодування! (Чесно кажучи, клієнтам пропонують і клізми).

Не знаю, як у вас, а от у мене, коли дивлюсь, як придурки тринькають грубі гроші,— гроші, які можна було б пустити на харчі для бідних,— завжди з'являється гуманна думка: «Як би це повернути на користь людям?» Отож і зайшла мені в голову одна ідея. Це — концепція схуднення; нормальним людям — отим, що не можуть дозволити собі тратити тисячі доларів на те, аби поїхати в санаторій, щоб голодувати,— вона дасть можливість голодувати у своїх домівках. Моя концепція називається «План схуднення шляхом регулярних влаштувань зустрічей із однокласниками». Зметикував я це завдяки дружині, у якої мала відбутися зустріч із однокласниками з нагоди двадцятої річниці по закінченні гімназії. Перед тією подією вона цілий місяць майже нічого не їла. Я став підозрілим. Спитав її: «Заради кого це ти худнеш?» — «Заради інших жінок»,— сказала вона. І це було справді так. Коли ми прийшли на ту зустріч, то стало ясно, що жінки неабияк постаралися, щоб повернутися до своїх гімназичних розмірів; деякі ж чоловіки набубнявіли до розмірів самої гімназії. Так що мій план не для чоловіків. Але я готовий побитися об заклад, що він буде дуже ефективний для жінок. Реалізувати його можна дуже просто, а саме: ви сплачуєте таксу за організацію зустрічі з однокласниками кожного уік-енду.

Щоб розпочати цю справу, мені в даний час бракує капіталу. Тож, якщо ви багаті, перешліть мені чек. О'кей? І то не зволікайте! Не зліть мене, бо я знаю, де живе ваш собака.

Переклад із англійської.

КОМПРОМІС

Хазяїн фірми звертається до касира:

— З каси зникло сто тисяч євро; а ключі є тільки у нас двох. Що ти можеш на це сказати?

— Давайте внесемо обидва по п'ятдесят тисяч та й закриємо це питання.

ЗАСПОКОЇВ

— Мосьє Жобер,— каже лікар пацієнтові після ретельного огляду,— признаюся, що спочатку я був запідозрив вас у симуляції, але тепер можу вас заспокоїти: ви справді-таки важко хворі.

МЕЛОМАН

— Любий, чого ти кожного дня ходиш у бар?

— Бо там гарний піаніст.

— А що, у філармонії піаніст поганий?

— Ні. Але в філармонії не дають віскі.

— Земля!

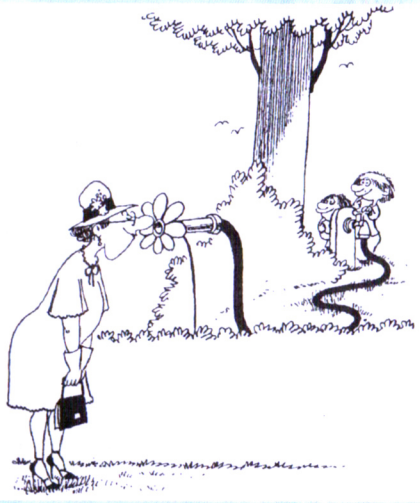

МАТЕРИНСЬКІ СТРАХИ

Кларенс жаліється приятелям:

— Моя матінка страшенно вразлива: досить якоїсь дрібниці, щоб їй уже бозна-що ввижалося! Тільки-но кашляну,— вона уже думає, що в мене туберкульоз; десь увечері затримаюся,— шукає мене в морзі. Якось раз я їй збрехав, а вона й досі думає, що я буду політиком.

Конкурс дотепників

На шаховому полі шеренгою вишикувалися в дебютній позиції пішаки: чорні й білі. А королі зі своїм оточенням поза шахівницею розробляють стратегію і тактику гри. Ось до такого малюнка нашого невтомного і злободенного карикатуриста Василя Івановича Фльорка («Перець», № 8) і треба було придумати підпис. Ситуація, прямо скажемо, дуже нагадує наше політичне сьогодення, коли місяцями члени коаліції радяться-радяться, а узгодити свої дії ніяк не можуть. А народ все чекає й чекає...

Наше журі не брало приклад із парламентаріїв. Воно спокійно перечитало усі листи учасників конкурсу і відзначило оригінальність підписів Мирослава ДУБОШАРА з смт Рожнятина Івано-Франківської області; родини ВІЛЬХОВЦІВ з м. Богуслава, що на Київщині; Андрія КУКУШКІНА з Криму; Георгія ЖАБОТИНА з м. Кам'янки Черкаської області; Анатолія ЛУКАШЕНКА з селища Рудака Середино-Будського району Сумської області... Після цього відкритим голосуванням прийняло рішення: **«Визнати переможцем восьмого туру Костянтина ДЕРЕВЕЦЬКОГО з м. Бердянська Запорізької області, котрий написав: *«У цьому двобої програють обоє...»***

А тепер чергове завдання: придумайте підпис до малюнка Валерія МОГИЛЬНОГО.

На переможців чекають призи.

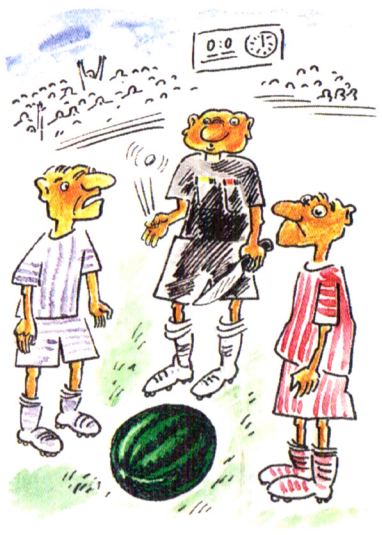

ВІДПОВІДЬ НА РОЗВАГУ «У ЛІСОВІЙ ШКОЛІ», ЯКА НАДРУКОВАНА У ЦЬОМУ НОМЕРІ НА СТОРІНЦІ «ПЕРЧЕНЯ»

Всюди добре, а вдома найкраще.

ВІДПОВІДІ НА КРОСВОРД, УМІЩЕНИЙ У «ПЕРЦІ» № 9

Світ. Вітер. Ера. Апорт. Портмоне. Монета. Табу. Булат. Латка. Каша. Шахи. Хист. Став. Авто. Тост. Стус. Успіх. Піхта. Тамара. Мара.

ПЕРЕЦЬ № 10 (1590)

Головний редактор Михайло ПРУДНИК.

Редакційна колегія: Анатолій ВАСИЛЕНКО, Юрій ЩЕНКО, Олексій КОХАН (головний художник), Дмитро МОЛЯКЕВИЧ.

Засновники: видавництво «Преса України» та редакція журналу «Перець».

Зареєстровано Держкомітетом по пресі України. Свідоцтво КВ № 736 від 20.06.1994 р.

Видавництво «Преса України».

Редакція не завжди поділяє думки автора. Листи, рукописи, малюнки не рецензуються і не повертаються. При передруку посилання на «Перець» обов'язкове.

Здано до набору 23.10. 2008. Підписано до друку 29.10.2008. Формат 70x108/8. Папір офсетний № 1. Офсетний друк. 2,8 умовн.-друк. арк. 14 умовн. фарб.-відб. 4,1 обл.-вид. арк. Тираж 8 520 прим. Зам. 0110810. Ціна договірна.

© «Перець» 2008 р.

Видається з квітня 1922 року.

Виходить раз на місяць.

Адреса редакції: 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Телефони: приймальні 454-82-14, факс 234-35-82, художнього відділу 454-81-24.

З питань реклами і розповсюдження журналу звертатися за телефоном: 454-81-13.

Internet: http//uamedia.visti.net/perez/

Для телеграм: Київ Перець.

Видавництво «Преса України», 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Індекс 74393

Василь ФЛЬОРКО

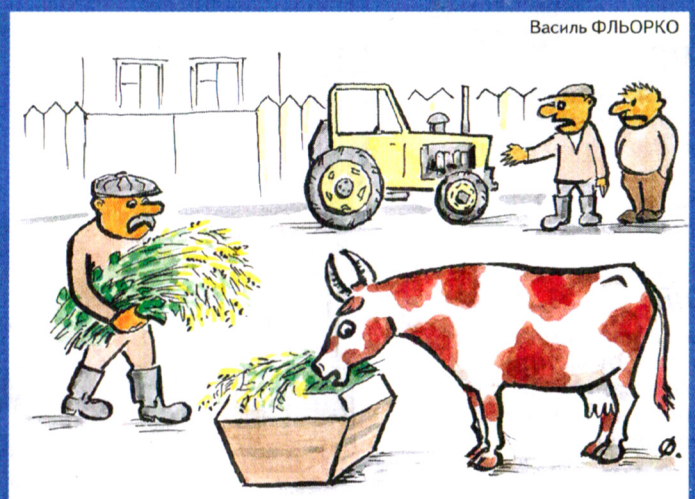

— Годує корову ріпаком — хоче надоїти біопального...

Валерій ЧМИРЬОВ (тема Леоніда Телятникова)

Данило КУЗНЄЦОВ

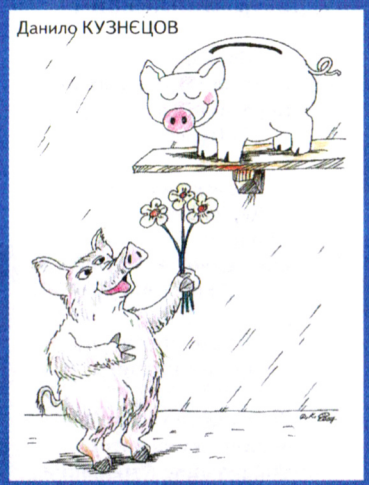

Микола КАПУСТА

Володимир АДАМОВИЧ

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— В Португалії є свято помідорів, на якому усі жбурляють один в одного томатами. Ми ж вирішили провести свято картоплі. На жаль, є жертви.

Сергій ДЕМОРАЦЬКИЙ

Вячеслав КАПРЕЛЬЯНЦ

4 820012 960675 10

ДОРОГІ ЧИТАЧІ!

ТИМ, ХТО НЕ ЗМІГ, НЕ ВСТИГ ЧИ ЗАБУВСЯ ПЕРЕДПЛАТИТИ «ПЕРЕЦЬ», НАГАДУЄМО:
ЦЕ ВИ МОЖЕТЕ ЗРОБИТИ І СЬОГОДНІ.
ЯКЩО ОФОРМИТЕ ПЕРЕДПЛАТУ ДО 5 ЧИСЛА ПОТОЧНОГО МІСЯЦЯ, У НАСТУПНОМУ ОТРИМАЄТЕ ЖУРНАЛ.
ІНДЕКС 74393.

Будемо щиро вдячні, якщо порадите передплатити журнал і своїм друзям, знайомим, родичам, сусідам.

БУДЬТЕ З «ПЕРЦЕМ»! СМІЙТЕСЯ НА ЗДОРОВ'Я!